

1. Avdeenko A.P. Intensification of educational process and organization of independent work of students / A.P.Avedienko, L.V.Dementiy, O.E.Polyakov; / Problems of education. -К.-2001.-Vip.24.- P. 108-111
2. Bologna Process: Regulatory Documents Bologna process: Normative-legal documents / European Unitary Inventory / Z.I. Tymoshenko (layman) Z.I. Tymoshenko (layout). - К.: Publishing House of the European Unitary Enterprise, 2004. - 101s.
3. Bulda AA Method of realization of value-activity approach in the process of teaching social science disciplines: teaching method. manual for a teacher and students / AA Bulda, O. A. Goncharova-Kyiv: NPUim.M. P. Drahomanov, 2015- 238 pp.
4. Zheliba O.V. History lesson: an attempt to answer the challenges of the present /O.Geliba // History in the native school.- 2015. - № 4. -С. 15-18
5. Application of telecommunication facilities in the educational process (psychological and pedagogical aspects): educational and methodical manual / aut. count; for ed. M.L. Smulson - К.: Pedagogical thought, 2008. - 256 pp.
6. Zelensky K.V. Rating as a form of an individual approach to the full development of personality / K.V.Zelensky, V.I.Kozak, A.V.Sinishyn; / New Technologies of Education. -К.-2001. -Vip. 30.- P. 166-170.
7. History and Culture of Ukraine. Work program of academic discipline / VSBugriy (compiler) -Sums, 2016.- 14 p.
8. Art to be a teacher: Pract. manual / A. Brinkley, B. Desant, M. Flegm et al. Ed. OI Sidorenko - К.: Educational Center "Consortium for the Improvement of Management Education in Ukraine". - 2003. - 144 p.
9. New teaching technologies: science-method. save - vip 61 / Institute of innovators. technologies and content of education of the Ministry of Education and Science of Ukraine; rare: O.P. Grebelnik, Ya.Ya. Bolyubash, IA Shelest and others. - К., 2010. - 185s
10. Ortynin VL Pedagogics of the Higher School: Teach. manual / V. L. Ortynsky; Ministry of Education and Science of Ukraine, Lviv State. Unity of Internal Affairs - К.: Center for Educational Literature, 2009 - 472 С.
11. Pometun O. I. Methodology of teaching history in school / O. I. Pometun, G.O. Freiman -К: Genesis, 2006. - 328 p.
12. Terno S. Critical Thinking-A Modern Dimension of Social Science Education / S.O.Terno.- Zaporozhye: Prosvita, 2009. - 268 p.
13. Shchekaturunova, G. Monitoring of pedagogical innovations / G. Shchekaturunova // Native school. - 2009. - No. 4. - P. 14-17.
14. Yaroshchuk L.G. Fundamentals of Pedagogical Measurement and Monitoring of Quality of Education: A Manual. - Lutsk, 2010. - 308s.

УДК 37.035.6:745/749

Гулей О.В.

старший викладач кафедри історії, теорії музики та художньої культури
Сумського державного педагогічного університету імені А.С. Макаренка

ХУДОЖНЄ ТКАЦТВО ХІХ – ПОЧАТКУ ХХ СТОЛІТТЯ В КОНТЕКСТІ АКТУАЛІЗАЦІЇ НАВЧАННЯ ДЕКОРАТИВНО-ПРИКЛАДНОГО МИСТЕЦТВА В СУЧАСНОМУ НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОМУ ПРОЦЕСІ

У статті в історичному аспекті розглядається становлення і розвиток художнього ткацтва на теренах України. Основна увага приділена виробам ХІХ – початку ХХ століття, як періоду найвищого розквіту ткацького ремесла. Крім того, автором проаналізовано низку експонатів, що зберігаються в колекціях провідних вітчизняних музеїв, які унаочнюють можливість використання історичних відомостей про розвиток ткацтва в Україні для актуалізації навчання декоративно-прикладного мистецтва в сучасному навчально-виховному процесі.

Ключові слова: художнє ткацтво, декоративно-прикладне мистецтво.

Гулей О.В. Художественное ткачество XIX – начале XX века в контексте актуализации обучения декоративно-прикладного искусства в современном учебно-воспитательном процессе

В статье в историческом аспекте рассматривается становление и развитие художественного ткачества на территории Украины. Основное внимание уделено изделиям XIX – начала XX века, как периода наивысшего расцвета ткацкого ремесла. Кроме того, автором проанализировано ряд экспонатов, хранящихся в коллекциях ведущих отечественных музеев, что подтверждает возможность наглядного использования исторических сведений о развитии ткачества в Украине для актуализации обучения декоративно-прикладного искусства в современном учебно-воспитательном процессе.

Ключевые слова: художественное ткачество, декоративно-прикладное искусство.

Guley O.V. Art weaving XIX - the beginning of the XX century in the context of the actualization of teaching decorative and applied mister in the modern teaching and educational process.

In the article in the historical aspect, the formation and development of artistic weaving in the territory of Ukraine is considered. The main attention is paid to the products of the XIX – early XX century, as a period of the highest flowering weaving craft. In addition, the author analyzed a number of exhibits stored in the collections of leading national museums, clearly the possibility of using historical information on the development of weaving in Ukraine to actualize the teaching of arts and crafts in the modern educational process.

Keywords: artistic weaving, arts and crafts.

Постановка проблеми дослідження. Одним із найважливіших завдань мистецької освіти є національне виховання молоді. Оволодіння національними духовними і мистецькими цінностями, вивчення розвитку традиційних промислів, одним із яких є ручне художнє ткацтво – вагомий чинник на шляху національно-патріотичного виховання дітей та молоді.

Аналіз актуальних досліджень. Ручне ткацтво – один з важливих і найпоширеніших, після вишивки, в Україні видів народної художньої творчості, що має багатовікову історію. Дослідженню особливостей тканих виробів в Україні присвячено праці таких науковців як-от: Є. Антонович, О. Боряк, Б. Бутник-Сіверський, Л. Жоголь, А. Жук, Г. Нечаєва, О. Майданець, Н. Саєнко, М. Селівачов, Д. Щербаківський. Художні особливості ручного ткацтва розглядали у своїх розвідках науковці: Я. Запаско, Л. Орел, Є. Кочерженко, Н. Телегей, Є. Шевченко; композицію і орнаментику – В. Донченко-Хмара, М. Калюк, Є. Причепій, І. Пурига. Технологічні аспекти художнього ручного ткацтва вивчали І. Дудар, Л. Минтус, С. Найденко, С. Нечипоренко, С. Сидорович, І. Яніна та інші.

Мета дослідження: проаналізувати історичні відомості про розвиток художнього ткацтва задля актуалізації навчання декоративно-прикладного мистецтва в сучасному освітньо-виховному процесі.

Виклад основного матеріалу. Ткацтво безпосередньо пов'язане із землеробством – наявністю сировини (льон, коноплі), скотарством, зокрема вівчарством. Потреби людини в тканинах, одязі зумовили масове поширення ткацтва. Особливого поширення ткацька справа набула в період трипільської культури. Прялі з льону, вовни та конопель ручним веретеном, на яке для кращого обертання насаджували глиняні або кам'яні кружальця-пряслиця. Археологічні знахідки засвідчують, що люди володіли такими техніками, як полотняне та репсове ткання (відбитки тканин на денцях керамічних посудин). Їм відомі були натуральні барвники (на жіночих глиняних статуетках є зображення окремих частин кольорового одягу).

З розвитком вівчарства збільшувалася кількість та покращувалася якість тканин. Так, на Мелітопільщині знайдені залишки тканини, виготовленої технікою полотняного переплетення в смуги – червоні та чорні, що свідчить про ткання у II століття до н. е. кольорових тканин і про смугасту систему їхнього декорування. Наявність ткацтва на східнослов'янських землях засвідчують археологічні пам'ятки – знахідки прядильно-ткацького знаряддя періоду трипільської доби. Ткацтво розвивалося в загальному руслі розвитку матеріальної і духовної культури. Ткацтво зазнало значного піднесення в період розквіту скіфської культури VII – III століття до н. е. (за матеріалами курганів Чортомлик та ін.). Тканини починають фарбувати в синій, червоний, жовтий та інші кольори. У процесі історичного розвитку вдосконалювалась технологія виготовлення тканин. На всій території України знайдені речі ткацької справи – пряслиця, веретена тощо. Серед знахідок виділяються матеріали із с. Райки Житомирської області X – XIII століття – клубки вовняної пряжі, лляні нитки, фрагменти тканин, веретено та ін. [1; 2].

Варто зазначити, що збереглося багато археологічних знахідок часів Київської Русі – часто зустрічаються пряслиця із написами ініціалів, жіночих імен. З обробкою сировини, прядінням і тканням пов'язані численні повір'я та обряди – звідси – вечорниці, досвітки, толоки. При тьмяному нічному освітленні виконувалися підготовчі роботи – прядіння, зукування ниток тощо [6]. З поглибленням класового розшарування ткацтво з домашнього виробництва поступово виділяється у ткацьке ремесло. Спочатку тканини виготовляли для власних потреб, згодом – на продаж. З'являються ремісники-ткачі, що почали оселятися ближче до торгівельних центрів. Так виникає ткацтво як міське ремесло, що мало велике значення для вдосконалення рівня ткацького промислу. На всіх етапах цього процесу формувались і вдосконалювались технологія та обробка сировини, знаряддя й техніка ткання. Тканини виготовляли спочатку для власного вжитку, згодом почали виділятися окремі ткачі або й цілі сім'ї, для яких ткацтво було родинною професією. Вони спеціалізувались на виготовленні певних видів тканини, які виготовляли на замовлення або на продаж.

Значними ремісничими центрами України в XIII – XVI століття були Київ, Львів, Чернігів, Ковель, Луцьк та ін. Нові історичні умови господарювання зумовили появу мануфактур, де кожен робітник виконував лише один процес праці – прядіння, ткання, фарбування пряжі тощо [3].

Турботами деяких губернських земств на початку XX століття було створено спеціальні школи, покликані відродити килимарство. На Полтавщині (в Решетилівці та Дігтярах) відновлене виробництво досягло значних успіхів.

Друга половина XIX століття позначена зникненням народного килимового промислу на Україні. «Простий, місцевого гатунку виріб», – як писав мистецтвознавець, видатний дослідник килимів Данило Щербаківський, – після того, як зник, раптом став об'єктом колекціонування» [10]. Зразки ткацьких виробів знаходяться, зокрема, і в Сумському художньому музеї імені Никанора Онацького. Колекцію килимів Сумського художнього музею Никанор Онацький датував кінцем XVII – початком XIX століття, однак, найвірогідніше те, що нині в ній зберігаються зразки XVIII – початку XX століття.

Фонд Сумського художнього музею налічує понад 50 одиниць старовинних українських килимів. Однак досі залишаються невідомими місця виготовлення та точне датування. Визначено групу так званих «панських» килимів, виготовлених народними майстрами для вищих верств суспільства. Із них вовняну основу мають кілька квіткових килимів Лівобережжя і кілька геометричних. Більшість (з восьми існуючих у музеї) творів з геометричними мотивами близькі за характером орнаменту до волинських, де в композиції переважає архаїчний ромб складної конфігурації.

Варто вказати, що композиції з квітковою орнаментикою з'явилися в українському ткацтві пізніше, ніж геометричні орнаменти, хоча фонд переважно складається з килимів Центральної та Лівобережної України, орнаментованих стилізованими рослинними мотивами, які в жодному випадку не повторюються.

Умовно можна виділити «барокові», «рокайльні», «ампірні» та «архаїчні», суто народної стилізації. По-справжньому бароковим, тобто вигадливим, виглядає орнамент килима, в якому на блакитному тлі без кайми виділяються крупні, стилізовані в поперечному і повздовжньому розрізі квіти, які подано ніби на одному гнучкому стеблі з листям без ніжки. Ткаля не дотримувалася ні строгого ритму, ні симетрії. Малюнок дещо нагадує характерні для парсун козацького Лівобережжя фактури, що їх бачимо на тлі зображення або як орнаментацию одягу. Очевидно, що це єдиний килим, який можна датувати кінцем XVII – початком XVIII століття. Значну частину складають килими початку XIX століття так званого періоду «ампір». Один із них із чотирма вазами по кутах і вінком по центру над двома серцями, зв'язаними стрічкою, очевидно, використовували як вінчальний килим у церкві.

Килими, в яких є елементи стилю «рококо», виготовлені в 30-ті – 50-ті роки XIX століття, в період повторного розквіту цього стилю. Килимова техніка, лічильна в своїх простіших формах, була збагачена на Україні впливами не тільки перських квіткових килимів, а й західноєвропейською гобеленовою технікою «вільної нитки» (кругляння). Але їхні композиції у своєму розвитку не дійшли до складних сюжетних картин, а зупинились на ритмічних «рапортних» композиціях рослинно-квітового характеру. Як зазначав Д. Щербаківський, – «...ці українські напівгобелени, приступні своєю простотою і швидкістю техніки широким колам майстрів, мали перед собою широку можливість» [10]. Отже, ткацтво, як один із традиційних видів народної творчості, – невід'ємна частина сучасної культури українського народу.

Варто зазначити, що у середньовіччі зв'язок з язичницькими культурами був майже втрачений, символи були переосмислені християнством, але ромб з гачками та шаховий ромб в народному мистецтві залишилися, втративши своє магічне значення. В орнаментиці багатьох землеробських народів були досить поширені зображення простого ромба з гачками, трикутників та скісних хрестів.

Для актуалізації елементів навчання декоративно-прикладного мистецтва другої половини XIX – початку XX століття вважаємо за необхідне розглянути стилістичні особливості тканих виробів різних регіонів України.

Полісся. Важко визначити, коли саме виникло килимарство в поліських селах, але свого розвитку воно набуло в XVIII – на початку XIX століття. Потрібно відзначити, що воно існувало не в усіх поліських селах, а лише в «шляхетних», тобто вільних від кріпацької залежності й порівняно заможних. Гобелени виготовляли як для власних потреб, так і на продаж. Ткали килим тричотири місяці вручну на кроснах або ткацьких верстатах. Назва «кросна» пов'язувалася спочатку з вертикальним типом верстата, який мав вигляд рами з вертикальною основою. З плином часу кросна замінив досконаліший горизонтальний верстат (станок), хоча конструкція його також проста. Він розрахований на ткання полотна, тому майже всі поліські гобелени були з двох полотнищ, які потім зшивалися посередині [9]. Для виготовлення гобелену використовували фарбовану пряжу. Найпоширеніші в поліських килимах – червоний, зелений, білий, жовтий, чорний, синій кольори. Фарби виготовлялися за рецептами, які часто зберігалися в таємниці й передавалися з роду в рід. Існували й загальновідомі способи. Поряд із символікою кольору важливе місце належить символіці орнаменту. Поширеним на Поліссі були килими «в кулаки», «в круги», «в козака», а також вазонні композиції. «Козаком» народні майстри називають фігурку з ромбовидною голівкою і опущеними руками, яка нібито сидить верхи на коні. Назва «козак» виникла пізніше, ніж сам орнамент. Орнамент «козак» найбільш поширений на Поліссі. Можливо, «козак» виступає як жіноче божество. Тепер його називають Березинею – матір'ю всього живого, богинею родючості, природи та добра.

Поряд із такими збірками народних килимів Наддніпрянської України, як у Державному музеї народного декоративного мистецтва м. Києва, в краєзнавчих музеях Переяслава-Хмельницького та Дніпропетровська, необхідно виділити дві унікальні колекції – полтавських краєзнавчого та художнього музеїв.

У полтавському краєзнавчому музеї нараховують близько трьохсот килимів та гобеленів XVII, XVIII та XIX століття, які зберігаються у підвальному фондовому приміщенні. Тут знаходяться твори з рослинним орнаментом (так звані полтавським). Розміри їх різні: від маленьких гобеленів (до 1 м²) до великих (до 10 м²). Слід відзначити різноманітність композиційних стилів і колористичних вирішень. Квіткові форми мають округлий характер і розгалуження корінців не геометризovanі, а м'які, згладжені, в чому виявляється привабливість і вишуканість орнаменту.

На деяких гобеленах квіти розкидані на тлі без особливого плану, тобто без наукових принципів побудови композиції. Квіти одержали свою фантастичність від власної стилізації. Мотиви, як правило, повторюються, але завжди в них щось змінюється – величина, силует, кількість пелюсток тощо. Найвизначніша особливість квіткових гобеленів *Полтавщини* – це вдало підібраний колорит. Зіставлення ніжних ясно-голубих, золотаво-жовтих, білих, синіх з коричневими відтінками кольорів дає довершену в мистецькому розумінні кольорову гаму.

Ткацький промисел у *Косові* виник на базі місцевого народного ткацтва, яке існувало тут і тісно пов'язане з життям та побутом місцевого населення. Народні майстри Косівщини досконало володіли всіма техніками і вміли створювати узорні ткання неповторної краси. Найбільш характерні для Косова є поперечно-смугасті узорі, виконані в яскравих насичених барвах з перевагою червоного, помаранчевого і золотисто-

жовтого кольорів, що доповнюються блакитним, зеленим, фіолетовим, білим. Вражають безмежні варіанти різних кольорових поєднань. На Косівщині узорні тканини широко застосовувались для оздоблення житла і виготовлення одягу [7]. Основним матеріалом, з якого ткалися гобелени, була вовняна пряжа. Її виготовляли різної товщини і скручення. Для запасок, поясів використовувалась тонка нитка і дуже скручена пряжа, а для ліжників – навпаки.

Зображення птахів на *Буковині* в композиціях килимів і тайстр сюжетно пов'язані з мотивом дерева, що набув складної геометричної форми. Мотиви птахів зустрічаються нині у виробках з різних сіл. У народних килимах мотиви птахів ще зберігаються у Львівському державному музеї етнографії та художнього промислу НАН України, які створили наприкінці XIX століття буковинські майстри [7]. У цих роботах, поряд із птахами, симетрично розташовані деревця, що закінчуються геометричними квітами у вигляді восьмикутної зірки та ромбів. Такі квіти далекі від природних форм, вони скоріше виражають символ квітки, створеної в традиціях народного ткацтва.

Наприкінці XIX століття набули поширення килими з об'ємно трактованими квітковими мотивами, так звані «панські» килими барочного типу – з бантами, віньєтками.

У домашньому селянському виробництві техніка полотняного переплетення з ручним перебором не давала тієї живописної декоративності, як так звані «панські» килими. Після скасування кріпацтва австрійським урядом 1848 року на виробництві таких килимів нерідко спеціалізувалися цілі села.

Висновки. Відтак, проведене дослідження надає всі підстави використовувати історичні відомості про побутування ткацьких виробів на теренах України, їх регіональні особливості, стилістичну специфіку, особливо в період розквіту ремесла у XIX – на початку XX століття для актуалізації навчання декоративно-прикладного мистецтва в сучасному навчально-виховному процесі.

ЛІТЕРАТУРА

1. Антонович Є.А. Декоративно-прикладне мистецтво / Є.А. Антонович, Р.В. Захарчук-Чугай, М.Є. Станкевич. – Львів : Світ, 1993. – 272 с.
2. Боряк О. Народне ткацтво / О. Боряк // Пам'ятки України. – 1998. – № 3/4. – С. 103-109.
3. Бутник-Сіверський Б. Українське радянське народне мистецтво / Б. Бутник-Сіверський. – К. : Мистецтво, 1966. – 224 с.
4. Веселкові барви : Альбом / Упорядник Єсаулова М. – К. : Мистецтво, 1971. – 154 с.
5. Данченко О.С. Народні майстри / О.С. Данченко. – К. : Радянська школа, 1982. – 128 с.
6. Данченко Л. Невмируще джерело / Л. Данченко. – К. : Радянська школа, 1975. – 190 с.
7. Донченко-Хмара В. Символіка та орнаментальні мотиви в кролевецькому рушнику кінця XIX – початку XX століття / В. Донченко-Хмара // Музейна колекція та художнє життя Сумщини. Проблеми та перспективи вивчення: Тези доповідей та повідомлень наукової конференції присвяченої 70-р. утворення СОХМ. – Суми, 1990. – С. 40-42.
8. Жук А. Сучасні українські художні тканини / А. Жук. – К. : Наукова думка, 1985. – 118 с.
9. Запаско Я. Нариси з історії українського декоративно-прикладного мистецтва / Я. Запаско. – Львів : ЛУ, 1969. – 192 с.
10. Сидорович С. Художня тканина західних областей УРСР / С. Сидорович. – К. : Наукова думка, 1979. – 154 с.
11. Українське народознавство. Навчальний посібник / За ред. С.П. Павлюка, Г.Й. Горинь, Р.Ф. Кирчіва. – Львів : Фенікс, 1994. – 608 с.
12. Шевченко Є. Українська народна тканина / Є. Шевченко. – К. : Артанія, 1999. – 416 с.
13. Щербаківський Д. Українське мистецтво / Д. Щербаківський. – К. : Наукова думка, 1995. – 287 с.

REFERENCES

1. Antonovich Y.A. Decorative Arts / Ye.A. Antonovich, RV Zakharchuk-Chugai, M.E. Stankevich - Lviv: World, 1993. - 272 p.
2. Boryak O. National Weaving / O. Boryak // Sights of Ukraine. - 1998. - No. 3/4. - P. 103-109.
3. Butnyk-Siversky B. Ukrainian Soviet Folk Art / B. Butnyk-Siversky. - K.: Art, 1966. - 224 pp.
4. Rainbow colors: Album / Artist Yesalev M. - K.: Art, 1971. - 154 p.
5. Danchenko O.S. People's masters / O.S. Danchenko - K.: Soviet school, 1982. - 128 p.
6. Danchenko L. Nevimruzha Source / L. Danchenko. - K.: Soviet school, 1975. - 190 p.
7. Donchenko-Khmara V. Symbolics and ornamental motifs in the rabbit towel of the late XIX - early XX centuries / V. Donchenko-Khmara // Museum collection and artistic life of Sumy region. Problems and perspectives of studying: Abstracts of reports and reports of the scientific conference devoted to 70-ies. formation of SOHM. - Sumy, 1990. - P. 40-42.
8. Zhuk A. Modern Ukrainian Artistic Fabrics / A. Zhuk. - K.: Scientific Opinion, 1985. - 118 p.
9. Zapasko I. Essays on the history of Ukrainian arts and crafts / Y. Zapasko. - Lviv: LU, 1969. - 192 p.
10. Sidorovich S. Artistic fabric of the western regions of the Ukrainian SSR / S. Sidorovich. - K.: Scientific Opinion, 1979. - 154 p.
11. Ukrainian ethnology. Textbook / Ed. SP Pavlyuk, G.Ya. Gorin, R.F. Kirchiv - Lviv: Phoenix, 1994. - 608 p.

12. Shevchenko E. Ukrainian folk fabric / E. Shevchenko. - К.: Artyaniya, 1999. - 416 pp.
13. Shcherbakivsky D. Ukrainian art / D. Scherbakivsky. - К.: Scientific Opinion, 1995. - 287 pp.

УДК 005.5:17.022.1

Денешніков С.С.
Сумський державний педагогічний
університет імені А.С. Макаренка

ФЕНОМЕН ІМІДЖУ МЕНЕДЖЕРА-АДМІНІСТРАТОРА ТА ПРОБЛЕМА ЛІДЕРСТВА У КОЛЕКТИВІ

Стаття присвячена соціально-філософському аналізу феномена іміджу менеджера-адміністратора та проблемі лідерства у колективі. Імідж можна розглядати не тільки як явище, але і як процес адаптації і соціалізації, в ході якого відбувається засвоєння соціально значущої інформації і відповідної соціальної ролі через набуття адекватного іміджу. Імідж є способом комунікації і способом задоволення таких засадничих людських потреб, як потреба в приналежності і любові, у визнанні та схваленні, в самореалізації і самоактуалізації. Він же в закодованому вигляді транслює соціально значиму інформацію від одного покоління до іншого, чим забезпечує стабільне існування соціуму у часі.

Ключові слова: імідж, імідж менеджера, менеджер адміністративної діяльності, лідер, лідерство, колектив, образ, моделювання іміджу.

Денешніков С.С. Феномен имиджа менеджера-администратора и проблема лидерства в коллективе.

Статья посвящена социально-философскому анализу феномена имиджа менеджера-администратора и проблеме лидерства в коллективе. Имидж можно рассматривать не только как явление, но и как процесс адаптации и социализации, в ходе которого происходит усвоение социально значимой информации и соответствующей социальной роли из-за вступления адекватного имиджа. Имидж является способом коммуникации и способом удовлетворения таких основных человеческих потребностей, как потребность в принадлежности и любви, в признании и одобрении, в самореализации и самоактуализации. Он в закодированном виде транслирует социально значимую информацию от одного поколения к другому, чем обеспечивает стабильное существование социума во времени.

Ключевые слова: имидж, имидж менеджера, менеджер административной деятельности, лидер, лидерство, коллектив, образ, моделирование имиджа.

Dieniezhnikov S.S. The phenomenon of the manager-administrator's image and the problem of leadership in the team.

The article is devoted to the socio-philosophical analysis of the phenomenon of the image of the manager-administrator and the problem of leadership in the team. The image can be viewed not only as a phenomenon, but also as a process of adaptation and socialization, during which the assimilation of socially meaningful information and the corresponding social role occurs through the acquisition of an adequate image. Image is a way of communication and a way to meet such basic human needs as the need for belonging and love, recognition and approval, self-actualization and self-actualization. He in the encoded form translates socially important information from generation to generation, rather than ensuring the stable existence of society in time.

Social and philosophical analysis made in this paper show that today there are Humanities variety of approaches to the study of the phenomenon of image manager administration. This is how the growing interest of researchers in this problem, due to the general logic of the study of man and the nature of modern social processes. Review image manager administrative activities as diverse and complex phenomenon can be attributed to its value and significant features of social life. In typical images of change reflects changing paradigms of civilization, reflects an era. The phenomenon of the image of the manager of administrative activity allows us to trace the connection of economic, social and cultural parameters through the essential characteristics of the individual. The manager's image is part of the spiritual and material culture, which collectively reflects the achievements of a person at a certain stage of development. The image can be represented as an axiological and semiotic system that reflects the norms that are characteristic of individual groups and society as a whole.

Key-words: image, image of the manager, manager of administrative activity, leader, leadership, collective, image, image modeling.

Постановка проблеми. Множинні спроби вирішити проблеми іміджу в сучасній науці зачіпають широкий пласт феноменальних проявів іміджу. Розгляд іміджу, обмежуючи його тільки соціально-психологічними характеристиками, що виникають в процесі міжособового сприйняття, призводить до успіху лише у випадках створення професійно конкретного іміджу. Для розкриття істинної природи іміджу потрібне вивчення широкого контексту розвитку особистості, процесу його включення в самоформування зовнішнього вигляду у відповідності або, навпаки, опозиції до існуючих в культурі образів. Обмеження проблеми іміджу